

Νεο-φασισμός, ρατσισμός και κρατική βία

Ο κρατικός ρατσισμός, άλλοθι του νεοναζισμού

του Διονύση Γουσέτη

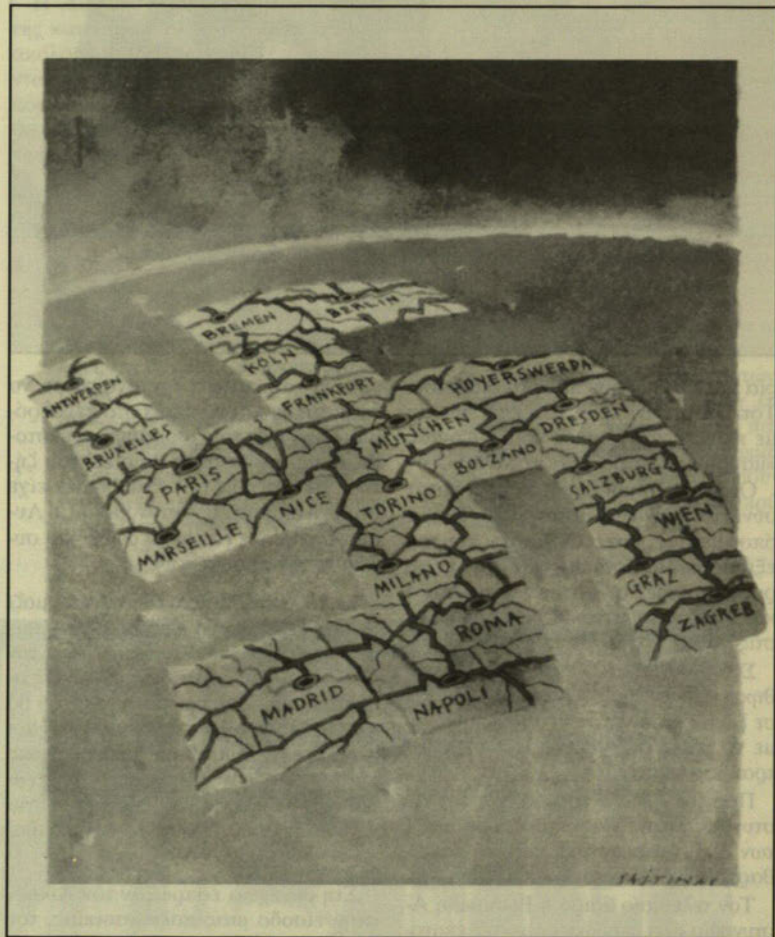
Η φαιά πανούκλα του φασισμού, του νεοναζισμού, του ρατσισμού και της ξενοφοβίας, σηκώνει ξανά κεφάλι στη Δυτική Ευρώπη. Με φρίκη αλλά και πολλά ερωτηματικά, οι πολίτες όλου του κόσμου παρατηρούν από τις τηλεοράσεις τους εμπρησμούς, τις δολοφονίες, τις κακοποιήσεις και την αιμωτική μεταχείριση που υφίστανται οι αλλοδαποί στη Γερμανία, αλλά και στις άλλες χώρες της Δυτικής Ευρώπης.

Τα ερωτηματικά στρέφονται γύρω από τις αιτίες του «νέου» αυτού φαινομένου, που δεν είναι ατοκλειστικά οικονομικές, γύρω από τις ευθύνες που υπάρχουν και, κυρίως, γύρω από το τι μπορεί να κάνει ο καθένας για να συμβάλει στην απομόνωση και το τσάκισμα του τέρατος, πριν αυτό γιγαντωθεί και ξαναμετρήσουμε τα θύματά του με οκταψήφιους αριθμούς.

Το φαινόμενο του νεο-φασισμού εμφανίζεται σαν κίνημα περιθωριακών και υπερσυντηρητικών στοιχείων, που βρίσκει αντίθετες και αντιμετώπιες τις κυβερνήσεις των χωρών της Δυτικής Ευρώπης. Όλες οι κυβερνήσεις καταδικάζουν και παίρνουν μέτρα εναντίον των νεο-φασιστικών οργανώσεων. Όμως, η Διεθνής Αμνηστία πιστεύει ότι οι ίδιες οι κυβερνήσεις, με την πρακτική τους, έχουν ευθύνες στην ενθάρρυνση αυτής της πανούκλας. Αν οι πράξεις ρατσιστικής βίας εκ μέρους του όχλου προκαλούν φρίκη και αποτροπιασμό, τότε οι πράξεις ρατσιστικών διακρίσεων εκ μέρους της οργανωμένης πολιτείας θα πρέπει να φέρουν την αγανάκτηση και την κινητοποίηση των πολιτών όλου του κόσμου. Αν θέλουμε να πολεμήσουμε το τέρας, τότε θα πρέπει κατ' αρχήν να το πολεμήσουμε στην οργανωμένη κρατική μορφή του.

Σε έλθεσή της που μόλις κυκλοφόρησε, η Διεθνής Αμνηστία δημοσιεύει

Ο Διονύσης Γουσέτης είναι Πολ. Μηχανικός και εργάζεται στο Ε. Μ. Πολυτεχνείο. Είναι Γενικός Γραμματέας του Ελληνικού Τμήματος της Διεθνούς Αμνηστίας.

περιπτώσεις ρατσιστικής πρακτικής σε χώρες της Δυτικής Ευρώπης, που έχουν για θύματα αλλοδαπούς πολίτες και που οι θύτες είναι όχι ο νεο-ναζιστικός όχλος αλλά η ίδια η αστυνομία.

Από τις περιπτώσεις αυτές παραθέτουμε μερικές στη συνέχεια.

Μαζί με κάθε μια παραθέτουμε τη διεύθυνση των αρμοδίων κυβερνητικών παραγόντων, ελπίζοντας ότι οι αναγνώστες θα αποστείλουν επιστολές όπου θα εκφράζουν τις ανησυχίες τους για κάθε μία περίπτωση. Το πλήθος των

επιστολών αυτών θα αποτελέσει το μέτρο του αντιρατσιστικού ρεύματος σ' όλο τον κόσμο. Το μέσο για να παύσει ο ρατσισμός να στηρίζεται στην απάθειά μας.

1. ΑΓΓΛΙΑ: Τη νύχτα της 13 Απριλίου 1986, ο μαύρος εργάτης Λέσλι Μπέρνερ (Leslie Burnett), 34 ετών, επέστρεφε στο σπίτι του, στο Λονδίνο, όταν δύο αξιωματικοί της Αστυνομίας τον συνέλαβαν με την κατηγορία ότι προξένησε ζημιά σε κάποιο αυτοκίνητο. Ο Μπέρνερ αρνήθηκε την κατηγο-

ορία και προχώρησε προς το σπίτι του. Τότε οι αστυνομικοί του ελετέθησαν με κλόμπς και γροθιές κραυγάζοντας «μαύρε μπάσταρδε, θα πεθάνεις».

Οι προηλακισμοί και τα χτυπήματα συνεχίστηκαν στο αστυνομικό Τμήμα όπου μεταφέρθηκε. Οι γιατροί που τον εξέτασαν διαπίστωσαν μείωση της όρασης του δεξιού ματιού, τραύματα 4 και 2 εκατοστών στο κεφάλι, μώλωπες στις γάμπες και στον αριστερό ώμο.

Στο δικαστήριο, ο Μπέρνετ αθώωθηκε από την κατηγορία της βλάβης σε ξένο αυτοκίνητο και αποζημιώθηκε με το ποσόν των 40.000 λιρών για τα τραύματά του.

Παρ' όλα αυτά, η Διοίκηση της Αστυνομίας αρνείται να προβεί σε δίωξη των δύο οργάνων της, ποινικά ή πειθαρχικά διότι δεν το βρίσκει αναγκαίο.

Τον τελευταίο καιρό η Βρετανική Αστυνομία έχει πληρώσει αρκετές εκατοντάδες χιλιάδων λιρών για τέτοιου τύπου αποζημιώσεις, χωρίς ποτέ, όμως, να παραδεχθεί ευθύνες των οργάνων της.

Αγούδιος: Mr. Kenneth Clarke
Secretary of State for the Home
Department
50 Queen Anne's Gate
London SW1H 9AT

2. ΓΑΛΛΙΑ: Στις 5 Σεπτεμβρίου 1989, ο Λυσιέν Τζοσουβί (Lucien Djossouvi), υπήκοος του Μπενίν, οδηγούσε το μοτοποδηλάτο του στο 18ο διαμέρισμα του Παρισιού.

Ένα αυτοκίνητο τον ανάγκασε να σταματήσει και να πέσει στο πεζοδρόμιο. Ο οδηγός του αυτοκινήτου, εκτομίζοντας ρατσιστικές βρισιές, του ζήτησε τα στοιχεία του. Επειδή δεν είχε σπολή ή διακριτικά αστυνομικού, ο Λυσιέν αρνήθηκε να του τα δώσει και συνέχισε την πορεία του.

Σε 10 λεπτά, το ίδιο αυτοκίνητο, μαζί με ένα άλλο με δύο επιβάτες, ξανασταμάτησε τον Λυσιέν. Αυτή τη φορά τον συνέλαβαν, τον χτύπησαν με κλόμπς αποκαλώντας τον «βρωμο-νέγρε, εσύ θα πληρώσεις για όλους». Πέταξαν τα χαρτιά και τα χρήματά του στον υπόνομο και του φόρεσαν χειροπέδες. Στους εμβρόντητους περαστικούς δήλωναν, για να τους καθησυχάσουν, ότι συνέλαμβαν έναν έμπορο ναρκωτικών!

Στη συνέχεια έσπρωξαν τον Λυσιέν στην είσοδο μιας πολυκατοικίας, του έσφιξαν το λαιμό με τη γραβάτα του, του έσχισαν τα ρούχα του και τον τραυμάτισαν σοβαρά, με αποτέλεσμα να αιμορραγεί από τη μύτη και από το ένα μάτι. Ο Λυσιέν, που πια είχε πεισθεί ότι επρόκειτο για αστυνομικούς με πολιτικά, απείλησε τους τρεις διώκτες του ότι θα τους καταγγείλει. Τότε εκείνοι, αφού τον ξανακτύπησαν, τον εγκατέλειψαν αμόλυβστο με τις χειροπέδες.

Ο Λυσιέν έμεινε στο νοσοκομείο 5 ημέρες. Όταν βγήκε κατέθεσε μήνυση κατά των διωκτών του, έναν από τους οποίους, μάλιστα, αναγνώρισε.

Όμως, οι ανακρίσεις συνεχίζονται ακόμα...

Αγούδιος: M. Michel Vauzelle
Ministre de la Justice
13 Place Vendome
75042 PARIS

3. ΓΕΡΜΑΝΙΑ: Στις 11 Ιουνίου 1992, από τις 3 έως τις 6 το πρωί, η Αστυνομία επιτέθηκε σε καταυλισμό πρόσφυγων στο Γκρανίτς (Graenitz), στην πολιτεία της Σαξονίας. Η επίσημη αιτία της επίθεσης ήταν η έρευνα για κλεμμένα αντικείμενα. Όμως κανένα κλεμμένο αντικείμενο δεν βρέθηκε. Ο καταυλισμός στεγάζει περίπου 50 πρόσφυγες από διάφορες χώρες, κυρίως οικογένειες και ζευγάρια.

Οι αστυνομικοί, που έφεραν εξάρτηση μάχης και ήταν οπλισμένοι με ειδικά ραβδιά, εισέβαλαν στον καταυλισμό και ξύπνησαν τους πρόσφυγες με τη γνωστή κραυγή «Ράους». Μερικοί από τους πρόσφυγες δεν άνοιξαν αμέσως τις πόρτες των δωματίων τους επειδή φοβήθηκαν ότι επρόκειτο για επίθεση των νεο-ναζί. Σε απάντηση, οι αστυνομικοί έσπασαν τις πόρτες. Στη συνέχεια, διέταξαν τους άνδρες να μαζευτούν σ' ένα δωμάτιο όρθιοι, με τα πρόσωπα στον τοίχο, τα πόδια ανοιχτά και τα χέρια δεμένα με χειροπέδες.

Καταγγέλιες που επιβεβαιώνονται από πολλούς πρόσφυγες, μιλούν για γροθιές, κλωτσιές και χτυπήματα με τα ραβδιά. Ένας Σύριος χτυπήθηκε στο πίσω μέρος του κεφαλιού του με τη λαβή πιστολιού και έχασε τις αισθήσεις του. Ένας Μολδαβός χτυπήθηκε με ραβδί στο πρόσωπο και στον ώμο, όπου υπέστη κατάγματα. Ένας Πακιστανός κλωπίστηκε και χτυπήθηκε στο κεφάλι. Ένας Κοϊνός έμεινε με κατάγματα στον αριστερό ώμο, το δεξιό μάγουλο και τη μέση.

Οι καταγγελιές για κακομεταχείριση διαφεύστηκαν τόσο από την Αστυνομία όσο και από το Υπουργείο Εσωτερικών της Σαξονίας. Το Σεπτέμβριο 1992, το Υπουργείο Δικαιοσύνης της Σαξονίας πληροφόρησε την Δ. Αμνηστία ότι διεξάγονται ανακρίσεις...

Αγούδιος: Mr. Heinz Eggert
Staatsminister des Innern
Archivstr. 1
D-8060 Dresden

4. ΙΤΑΛΙΑ: Το πρωί της 3ης Μαρτίου 1992 ο Νταούντ Αντάβε Αλί (Daud Addawe Ali) που έμεινε στην Ιταλία ένα χρόνο αφ' ότου έφυγε από την πατρίδα του, στη Σομαλία, πήγε στο Τμήμα Αλλοδαπών της Ρώμης για να ανανεώσει την άδεια παραμονής του. Όταν άνοιξε η πόρτα του Τμήματος, παρατηρή-

θηκαν στριμώγματα και φωνές από τους αλλοδαπούς που περιμέναν συνωστισμένοι απ' έξω. Μια αστυνομική πλησίασε τον Νταούντ και τον κατηγόρησε για υπεύθυνο της ταραχής. Αντάλλαχθηκαν σκόρπια χτυπήματα και κάποιος αστυνομικός τραυματίστηκε. Τότε τέσσερις αστυνομικοί οδήγησαν τον Νταούντ σ' ένα δωμάτιο του υπογείου.

Από κει ακούγονταν φωνές και κραυγές για βοήθεια. Όταν ο Νταούντ μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο, ήταν αναισθητός. Το ιατρικό πιστοποιητικό ανέφερε τραύματα στο κεφάλι, μώλωπες στο θώρακα και συνιστούσε παραμονή στο νοσοκομείο. Την ίδια μέρα ο Νταούντ μεταφέρθηκε, δήθεν, στο νοσοκομείο των φυλακών Ρεγκίνα-Κοέλι, στην πραγματικότητα όμως σ' ένα κελί. Η εναντίον του κατηγορία ήταν εξύβριση και αντίσταση κατά της αρχής, καθώς και τραυματισμός αστυνομικού.

Ο Νταούντ βγήκε από τη φυλακή στις 20 Μαρτίου 1992. Στη μήνυση που κατέθεσε κατά της Αστυνομίας ανέφερε χτυπήματα στο θώρακα, στη ράχη, στα χέρια και στα πόδια. Ακόμα, ανέφερε ότι του χτυπούσαν επανειλημμένα το κεφάλι στον τοίχο.

Στις 16 Μαρτίου, η Δ. Αμνηστία ζήτησε από τις Ιταλικές αρχές να πληροφορηθεί αν έγινε κάποια επίσημη ανάκριση για το επεισόδιο. Στις 30

Μαρτίου ζήτησε το ίδιο η Επιτροπή του ΟΗΕ κατά των βασανιστηρίων.

Μέχρι σήμερα δεν έχει υπάρξει απάντηση!

**Αρμοδός: Onorevole Claudio Martelli
Ministro di Grazia e Giustizia
Via Arenula
70 00186 Roma**

Αντιρατσιστικές Προδιαγραφές για τις Κυβερνήσεις.

Η Διεθνής Αμνηστία, στον αγώνα της κατά του ρατσισμού, συνέταξε τις ακόλουθες προδιαγραφές, πιστεύοντας ότι η τήρησή τους από τις Δυτικοευρωπαϊκές κυβερνήσεις απ' ενός θα συμβάλει στην προστασία των ξένων και απ' ετέρου θα αποθαρρύνει τις νεο-φασιστικές οργανώσεις, δείχνοντας την αντίθεση της πολιτείας σε τέτοια φαινόμενα:

1. Οι αρχές, σε όλα τα επίπεδα, πρέπει να δηλώσουν δημόσια την αντίθεσή τους στο ρατσισμό. Πρέπει να καταστήσουν σαφές σε όλους ότι δεν θα ανεχθούν ρατσιστική συμπεριφορά σε οποιοδήποτε συνθήκες, είτε από όργανα του κράτους είτε από πολίτες.
2. Κατά την πρόσληψη υπαλλήλων του Δημοσίου, ιδιαίτερα αστυνομικών, θα πρέπει να εξετάζεται

η ευαισθησία τους σε διαφορετικές εθνότητες και πολιτισμούς.

3. Θα πρέπει να γίνονται τακτικά υποχρεωτικά σεμινάρια στα σώματα ασφαλείας για τις διαφορετικές πολιτισμικές συμπεριφορές.
4. Μέλος των σωμάτων ασφαλείας που δείχνει ρατσιστική συμπεριφορά θα πρέπει να αποστέλλεται στα αντιρατσιστικά σεμινάρια και, σε υποτροπή, να υφίσταται κυρώσεις ή απόλυση.
5. Όλες οι μηνύσεις για ρατσιστική συμπεριφορά σωμάτων ασφαλείας θα πρέπει να εξετάζονται από επιτροπές ανεξάρτητες από αυτά.
6. Όλα τα πορίσματα των ανακρίσεων για κρατικό ρατσισμό θα πρέπει να δημοσιεύονται σε μεγάλο αριθμό γλωσσών.
7. Σε όλους τους αλλοδαπούς κρατούμενους θα πρέπει να παρέχονται δυνατότητες διερμηνείας.
8. Οι κυβερνήσεις θα πρέπει να αναγνωρίσουν ότι οι διακρίσεις κατά των αλλοδαπών μεταναστών, προσφύγων και μειονοτήτων είναι κεντρικός παράγων στις παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Θα πρέπει να εφαρμόσουν σχέδια δράσης κατά των διακρίσεων.

